

Bøn om Helbredelse

Af missionspræst Ole Skjerbæk Madsen

Mens jeg skriver på dette er jeg midt i deltagelsen på en Krop Sind Ånd messe, en holistisk sundhedsmesse. Jeg er engageret i et arbejde, som kaldes "I Mesterens Lys", som søger at bygge bro mellem Kirken og åndeligt søgende i de nye spirituelle miljøer og derfor bl.a. har stande på alternativmesser. Alternativmesserne giver et ganske godt billede af, hvad mennesker længes efter i den velvære-kultur, som megen post-moderne spiritualitet søger at forlene med mening og indhold.

På alternativ messerne kommer mennesker med et håb

- om at finde helbredelse for sygdom eller lidelser i sindet, hvor de følte, at det offentlige sundhedsvæsen kom til kort, jfr. messeoverskriften Helsemesse
- om at finde sig selv, sin rette orientering i tilværelsen, at komme ud af skyld og fordømmelse og finde et fornyet selvværd og mod til at udfolde sine evner, om at finde helhed i tilværelsen, jfr. messeoverskriften Krop Sind Ånd
- om at finde sine skjulte åndelige og psykiske kræfter eller den mystiske dimension i tilværelsen eller finde en forklaring på mystiske fænomener i ens liv, jfr. messeoverskriften Mystikkens Univers.

Jeg tror, at det er vigtigt for kirken at være midt i dette miljø og dér være et vidnesbyrd om en bibelsk holisme, et menneskesyn forankret i Guds skabelse af mennesket og i Guds genrejsning af det faldne menneske ved Jesus Kristus. Jeg tror, at vi kan bringe en frihed og fred med os ind i velvære-kulturen, som bryder det præstationsmønster, som fremstiller det raske menneske og den velplejede krop som det efterstræbelsesværdige, og som henviser den syge eller mislykkede til en falsk identitet af mindreværd eller nytteløshed.

NTs vidnesbyrd

Når vi skal arbejde med bøn om helbredelse eller kirkens helbredende tjeneste som sådan, er det vigtigt først at hæfte sig ved den fremtrædende plads under, helbredelser og udfrielseshandlinger havde i Jesu gerning, f.eks. udtrykt i samleberetningen i Luk. 4,40-41. I samme kapitel læser Jesus i Nazarets synagoge et afsnit af profeten Esajas, som henviser til bl.a. helbredelserne som tegn på, at Jesus er Messias, den med Helligånden salvede (Luk. 4,18-21). Med andre ord: Tager vi underne, helbredelserne og udfrielserne ud af Jesu gerning, bliver Jesu messianitet et postulat: Han kom for at frelse det fortabte, og derfor også for at helbrede og udfri. Jesu helbredende tjeneste manifesterede det Guds riges nærhed, han forkyndte.

Jesus regnede i følge evangelierne med, at disciplene tog del i hans tjeneste - både i deres "læretid", mens han var fysisk iblandt dem, og efter hans himmelfart som en fortsættelse af hans sendelse fra Faderen:

Mark. 6,7-13: Apostlene sendes ud for at praktisere, hvad de har hørt og set som Jesu disciple. De prædiker omvendelse, de uddriver onde ånder og de salver mange syge med olie og helbreder dem. Og det apostlene selv lærte, gav de videre - i alt fald kan vi bemærke, at denne specielle virksomhed at salve de syge har sin fortsættelse i de ældstes tjeneste overfor de syge, som en indledning til deres bøn for hende/ham (Jak. 5,13-16).

Mark. 16,17-18: I missionsbefalingen nævner Jesus tegn, som skal følge de troende, når de prædiker Guds riges evangelium. Helbredelsens og udfrielsens tjeneste har altså som sin forudsætning, at menigheden er fællesskabet af Jesu Kristi disciple, at vi er sendt af Jesus ud i den tjeneste, som var hans fra Faderen (at forkynde Guds riges nærhed), og at Han selv virker med og stadfæster ordet ved at udgyde sin og Faderens Ånd over os; tjenesten udøves af dem, som Helligånden udruster med nådegaver til helbredelse i Kristi legeme (1. Kor. 12,9).

Begge tekster sætter bønner om helbredelse ind i sendelsens kontekst; kirkes helbredende tjeneste kan ikke skilles fra det at være missionerende kirke.

Inspirationen fra Ægypten og fra den karismatiske fornyelse

Mødet med den koptiske kirke i min studietid (seks ophold i løbet af 1969-1974) fik afgørende betydning for min udvikling og min forståelse af at være en kristen. Her mødte jeg en virkelighed, som lå meget tættere på Det nye Testamente end det, jeg forventede efter de første par år på det teologiske fakultet og fra min barndoms og ungdoms deltagelse i gudstjenester og kristent ungdomsarbejde. *Udfrielse* fra dæmoners magt, *helbredelse* i forbindelse med bøn og salvning med olie, brugen af *åbenbaringsgaver* o.s.v. - alt det rationelt uforklarlige, som skulle have været afskrevet som myter, udfoldedes for mine undrende øjne og var virkeligt.

Et endnu større indtryk gjorde det på mig, da vi fredag før palmesøndag deltog i de syges salvelse som en offentlig gudstjeneste. Ritualet er bygget op omkring 7 sæt tekstlæsninger og bønner, som ledsager hver 7 lystændinger (væger i en skål olie). Læsningerne omfatter dels tekster om helbredelsesundere og selvfølgelig handlingens nøgletekst Jak. 5, dels tekster om syndsbeholdelse og syndernes forladelse, og dels tekster, som handler om menigheden som Kristi legeme. Der var 300-400 mennesker til stede og alle kom frem til præsterne og blev salvet på pande og håndled, ikke fordi de tilsyneladende led af sygdomme, men som en forberedelse til den stille uge - og måske profylaktisk? Det indtryk, tjenesten gjorde på mig, slap mig aldrig - et indtryk, som samlede sig i disse korte tanker: Sygdom vedrører hele menigheden som Kristi legeme. Når én er syg, lider legemet. Helbredelse betyder frigørelse til tjeneste, og at hele legemet oplever en ny glæde, fred og frimodighed.

Besøget i den koptiske kirke udløste en længsel efter, at se Det nye Testaments menighedsliv omsat i praksis i dansk sammenhæng. Svaret herpå fandt jeg i første omgang i mødet med den karismatiske bevægelse. I 1973 blev jeg en del af ledelsen af en karismatisk, fælleskirkelig bedekreds. Både når kredsen var samlet, men også i opfølgning efter møderne oplevede vi nådegaver til helbredelse i funktion. Det skete, når vi bad for syge under håndspåleggelse, at mennesker blev lettet for et pres fra onde ånder eller oplevede en indre helbredelse for gamle sår i mødet med Guds kærlighed - ofte udtrykt gennem profetiske ord. Tjenesten var altid team-arbejde, enten hele kredsen eller ledergruppen. Helbredelsens tjeneste havde dermed sit sted i Kristi legemes fællesskab som et bedende nærvær med den hjælpsøgende hos Gud.

Nådegaverne har siden været en vigtig del af mit liv som kristen og de menigheders liv, hvor jeg har tjent som præst. Men en anden inspiration fra den koptiske kirke var den rige gudstjeneste og vægten på sakramenterne. Derfor forstår jeg sakramenterne og den liturgiske tradition med rødder i oldkirkens gudstjenesteordninger, som den ramme, der giver nådegaverne deres rette plads som gaver til tjeneste, og som fastholder dem på centrum: Guds gerning i Kristus Jesus til frelse og til genoprettelse for skabningen.

Helbredelsens tjeneste og Kristi legeme

Hvis vi med NT forstår menigheden som Jesu Kristi legeme og hans nærværs sted, betyder det, at menighedens fællesskab formidler Guds nåde i Jesus Kristus til ethvert medlem på en sådan måde, at hele mennesket (ånd, sjæl og legeme) er indbefattet. Når nadveren af kirkefaderen Ignatius skildres som "udødelighedens lægemiddel" er det et udtryk for, at fællesskabet med Jesus og delagtigheden i hans offer, skænker evigt liv, og at denne virkelighed kan erfares her og nu, ja få et konkret udtryk som helbredelse. Vi skal med andre ord tænke syndernes forladelse, helbredelse og evigt liv sammen i begrebet frelse, sådan som det også hænger sammen i Jesu gerning, f.eks. Luk. 5,17-26 eller 18,35-43.

Menigheden har i sit fællesskab Jesu egen tjenergerning for øje som forbillede for de indbyrdes relationer. Derfor gives nådegaverne til fælles gavn, og derfor kan Paulus sige, at når et lem lider, lider vi alle (1.Kor. 12,26). Det betyder, at menigheden er et omsorgens fællesskab. Derfor kan der i menighedens liv opleves helbredelse på mange forskellige planer: socialt, psykisk, fysisk, åndeligt.

Også menighedens ordninger rummer helbredende aspekter. Nadverens taksigelse og gudstjenestens øvrige tilbedelse og lovsang hjælper mennesker til at erfare helbredelse, fordi hele deres opmærksomhed herigennem rettes bort fra "lidelsen" til Jesus Kristus nærværende i menigheden.

Skriftemålet er en af de ordninger, som formidler helbredelse, jfr. bemærkningerne ovenfor om frelse som en enhed af helbredelse, syndernes forladelse og evigt liv. Skriftemålet skænker først åndelig helbredelse, d.v.s. forligelse med Gud; det sker i overensstemmelse med Guds eget løfte (jfr. 1. Johs. 1,9 og Johs. 20,22-23). Dernæst bringer forkyndelsen af syndernes forladelse også ofte en indre helbredelse: d.v.s. bekendelse og absolution giver Guds Ånd adgang til sår i underbevidstheden eller til sårede følelser og pinefulde minder. Også helbredelse af brudte relationer kan blive en frugt af skriftemålet og den indre helbredelse. Når vi efter syndsbekendelsen, modtager tilgivelsen og dermed oplever, at blokeringerne i forholdet til Gud opløses, bliver vi nu også fri til at modtage Guds helbredelse på andre områder, f.eks. fysisk.

Jakobsbrevet 5,13-18 nævner endnu en ordning for omsorg og forbøn for syge, her som en tjeneste ved menighedens ældste, nemlig de syges salvelse. De syges salvelse kan omfatte flg. elementer:

- 1) Samtale med den syge, herunder en gennemgang af Jakobsbrevteksten, bl.a. for at sikre, at det er den syges eget ønske at blive salvet (v.14), og for at give den syge en mulighed for at skrifte (v.15-16). Samtalen vil også handle om tro som tillid til Gud, og at troens bøn er den bøn, som udtrykker tillid til Gud og derfor lægger ansvaret for sygdom eller helbredelse fra sig og i stedet hviler i forholdet til Gud Far.
- 2) Skriftemål, hvis ønsket - ellers ofte en stille selvransagelse efterfulgt af en syndbekendelsesbøn ved præsten.
- 3) Læsning af Sl. 23 eller anden relevant bibelsk salme.
- 4) Salvning på pande og håndled med ordene: "Jeg salver dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn." Olien, som bruges er ren olivenolie, som er blevet velsignet til brugen. Det er vigtigt at bruge velsignet olie, fordi de klassiske bønner over olien udtrykker kirkens tro og dermed

sætter den aktuelle bøn for den syge ind i kirkens bøn og som udtryk for kirkens tro. Skabelsesteologisk er det også vigtigt, fordi olien gennem bønnerne frisættes til at være, hvad den skabtes til at være, så at den bærer et åndeligt indhold, der svarer til dens skabte virkelighed. Den er ikke bare lægende i fysisk forstand, men formidler også Guds Ånds helende virksomhed.

5) Frit formuleret bøn, som regel under håndspålæggelse, for den syge. Jeg indfletter ofte velsignelsesønsket: "Guds fred, som overgår al forstand, bevare dit hjerte og dine tanker i Kristus Jesus, vor Herre!"

6) Det vil ofte være på sin plads at slutte med nadveren.

Det er vigtigt, at bønnen om helbredelse sammen med anden forbøn er en integreret del af menighedens gudstjenesteliv. Ved Bethlehems Kirkens højmesse følger der efter prædiken en periode med lovsangskor, hvor menighedens medlemmer kan give sig hen i tilbedelse og takkesang; samtidig er det muligt at gå frem til knæfaldet omkring alteret og udøse sit hjerte alene med Gud, eller man kan, hvis man ønsker forbøn, stille sig mellem prædikestolen og knæfaldet; her bliver den forbønssøgende mødt af forbederne (lægefolk og præster), som hører, hvad den enkelte har på hjerte, og som så beder for den pågældende. Det er klart, at den forholdsvis korte tid til forbøn ved en højmesse betyder, at forbønnen primært tager sig af her og nu problemer eller blot tager hul på en større problemstilling, så at der må følges op med et egentligt sjælesorgsforløb, eller den pågældende inviteres til fortsat forbøn ved f.eks. de månedlige forbønsgudstjenester eller de andre gudstjenester, som giver rum for bøn om helbredelse, herunder udfrielse, og anden forbøn.

Fordelen ved denne praksis er, at fokus kommer væk fra præsterne som de eneste forbedere, sjælesørgere og rådgivere. Det afgørende er, hvem som har nådegaverne til en sådan tjeneste, ikke uddannelse og ansættelsesforhold. Samtidigt fastholdes fokus på menigheden som helbredelsessted. En anden fordel er, at en gudstjeneste er en god indledning til forbøn og bøn om helbredelse og udfrielse, fordi den hjælpsøgende nemlig da allerede er med i et troens miljø, førend forbøn, udfrielse eller sjælesorg begynder. Vi skal ikke først bygge et stort trosfundament eller bruge længere tid på evangeliets forkyndelse, for det er allerede sket i tjenesten. Mange mennesker, som kommer med sygdom eller med problemer omkring at føle sig besat eller plaget af onde ånder, har f.eks. ikke en levende og aktuel kirkegangspraksis eller noget væsentligt kendskab til Jesus; hvis den helbredende tjeneste skal nå sit mål, skal der derfor forkyndes om Jesus, så at det er troen på ham, der bærer igennem. Derfor er det en lettelse, hvis denne forkyndelse kan ske gennem gudstjenesten - i de troendes fællesskab om ordet og sakramenterne. Det er også en hjælp til at stille en ret diagnose af dem, som føler sig plaget af onde ånder, fordi forbederen under tjenesten kan iagttage den hjælpsøgendes reaktioner på det hellige (Ordets forkyndelse, bønnen, sakramentet, lovsangen og Jesu navn).

Nådegaver til helbredelse.

Ved siden af den "ordningsmæssige" tjeneste og bøn for syge, er der en spontan tjeneste med "ad-hoc-nådegaver". Disse gaver kan ikke sættes på én formel, og det er derfor ikke tilfældigt, at Paulus ikke taler om nådegaven til at helbrede, men om nådegaver til at helbrede ved den ene Ånd.

En gives der f.eks. åbenbarelse om specifikke lidelser hos tilstedeværende personer; en sådan tjener vil typisk afbryde sin forkyndelse med et udsagn som: "Gud viser mig, at der en ung kvinde her i salen, som blev opereret i sit højre øre, men endnu har store smerter; hvis du rejser dig nu, vil Jesus

fjerne dine smerter og gøre dig helt rask!" En sådan kundskab kan komme som et ord, en tanke, et syn af den syge legemsdel, en smerte på tjenerens egen krop.

En anden gives der en særlig trosvished om helbredelse for bestemte lidelser, sådan at vedkommende tjeners helbredelsestjeneste næsten altid drejer sig om den samme lidelse, f.eks. rygsmerter i kombination med ben af forskellig længde.

Endnu en anden får ved Helligånden nåde til gennem samtale og bøn at lede en person tilbage til helbredelse af sår i det indre menneske og i relationer til andre mennesker; der tales om indre helbredelse.

Og atter en anden får nåde til tålmodigt og udholdende at følge et menneske igennem en lang tids sygdom og lidelse til fred og hvile i Gud og til at møde døden med vished om evigt liv.

Udfrielsestjenesten hører også hjemme i denne sammenhæng, selvom den ofte knyttes til præstetjenesten og i nogle kirkesamfund udøves under biskoppens tilsyn, sådan som det f.eks. også var forudsat i Det dansk-norske Kirkeritual af 1685. Erfaringen af Helligånden og brugen af nådegaverne har blandt kristne skabt en større sensitivitet overfor virkeligheden af den åndelige verden; Det nye Testaments omtale af dæmoner og dets skildring af en kamp mod mørkets magter genkendes af mange "karismatikere" i dagens religiøst pluralistiske kultur, selvom der også har været en tendens til at se dæmoner alle vegne og specielt, når man stod overfor en spirituel praksis, som var fremmed eller uvant. Udfrielsestjenesten går hånd i hånd med indre helbredelse. Den kan være dramatisk, men efter sit væsen er den en enkel overgivelse til Gud Far i tillid til Jesu fuldbragte værk på Golgata.¹

En sådan vægtlægning på nådegaverne fritager dog ikke menighedens sjælesørgere og forbedere for at tilegne sig almene kundskaber om f.eks. menneskets psyke og om psykiske sygdomme. Sjælesørgere og forbedere i menigheden har brug for undervisning i deres tjeneste, for at dele erfaringer med andre i samme tjeneste og for selv at modtage sjælesorg. Den, der hører andres syndsbeholdelser og beder med dem og forkynder dem Guds tilgivelse, må således selv kende

---

¹ Fremgangsmåden ved en udfrielseshandling vil rumme flg. elementer:

1) Teamets egen forberedelse: Syndsbeholdelse og absolution, bøn om beskyttelse for sig selv og den dæmoniserede (englevagt; at være dækket af Jesu blod) og om iklædning af Guds fulde rustning (Ef. 6,10-20). Bøn i tunger (Åndens sprog) vil ofte være en hjælp til at hvile i visheden om Helligåndens bistand.

2) Mødet med den dæmoniserede sker bedst i kirken (og der må meget gerne være en gruppe kristne, som beder andetsteds under udfrielsen). Læsning af Johs. 1,1-14 og Sl. 91 samt forkyndelse af Guds Ord leder over i en samtale med den dæmoniserede om hans/hendes situation. Et skriftemål vil ofte være på sin plads. Under henvisning til Jesu løfte om at binde og løse (Matt. 16,19 og 18,18-20) brydes i Jesu navn de syndens bånd, der har forbundet den dæmoniserede med den okkulte verden eller okkulte mestre, og I Jesu navn befales dæmonen/dæmonerne at forsvinde og give plads for Helligånden. Når udfrielsen er sket bedes om indre helbredelse, om Helligåndens fylde til styrkelse af troen, og den udfriede modtager nadveren.

3) Opfølgning i form af fortsat sjælesorg og undervisning samt inddragelse i menighedens fællesskab.

I nogle situationer har det vist sig gavnligt at bruge indviet vand i forbindelse med udfrielsestjenesten. I øvrigt kan indviet vand også være en hjælp til at modtage renselse i forbindelse med helbredelse af traumatiske oplevelser som incest eller voldtægt.

byrden og befrielsen ved at skrive. Man må kende til udleveretheden til Gud og mennesker, for selv at kunne hjælpe andre.

Det er troen, sakramenterne, nådegaverne, bønner og forventningen til Gud -Fader, Søn og Helligånd-, som er den væsentligste forskel mellem kirkens helbredende tjeneste og terapi, psykiatrisk behandling og almindelig lægelig praksis såvel som til alternativ behandling, men det betyder ikke, at lægernes virksomhed og kirkens helbredende tjeneste ikke skulle kunne gå hånd i hånd, for også lægevidenskaben er en gave fra Gud, hvad enten læger og terapeuter erkender det eller ej. Og i forholdet til alternativ helbredelse skal vi skelne mellem ånderne, så at vi ikke fordømmer naturlige evner og alternative indsigter, men heller ikke fremmer, hvad der har sin kilde i kræfter, som er gudsfjendtlige eller skadelige på anden måde.

Nådegaver til helbredelse er ikke forbeholdt en bestemt gruppe kristne, heller ikke kirkens embedsbærere; det er gaver, som gives i situationer, hvor der brug for dem - i de mange forbønssituationer, som alle kristne oplever, og hvor Jesus ønsker at stadfæste vort vidnesbyrd.

Tjenesten over for mennesker, som lider, sker dog ofte som et samarbejde mellem flere kristne, og mange, som har en egentlig helbredende tjeneste, arbejder i teams. Ofte er nådegaver til helbredelse knyttet til evangelisters virke ligesom den optræder spontant, når "almindelige" kristne vidner om Jesus som frelser og Herre.

Heling af hjertet

Når "I Mesterens Lys" er til stede på alternativmesser eller i andre ny-spirituelle sammenhæng, og når vi inviterer til gudstjenester for åndeligt søgende mennesker, tilbyder vi at bede med mennesker om heling af hjertet. Formålet er, at konfidenten kommer til at hvile i hjertet som sin persons center med en vished om at være et Guds barn. Vi beder Helligånden åbenbare, hvordan kærligheden strømmer fra Guds hjerte gennem Jesu hjerte ind i NNs hjerte, og at NN må åbne sit hjerte, så at hjertet fyldes som et bæger. Vi beder om, at når NN modtager Guds kærlighed i sit hjerte, vil Gud hele hjertet, idet Gud taler til NN i hjertet og kalder ham/hende for sit barn, viser ham/hende, hvor dyrebar han/hun er (at ingen af jordens skatte opvejer, hvad NN betyder for Gud; at Gud ikke for nogen pris vil miste hende/ham). Når vi har bedt dette igennem, og når vi har tro for, at konfidenten har grebet denne kærlighed, beder vi om, at NN må hvile i et helt hjerte i visheden om at være Guds barn, at have værd og at være elsket, og vi beder om, at denne vished må fylde sjælen, tanker, følelser og minder og blive en lægedom for, hvad NN bærer på, og som truer selvværdet og livsmodet. Her kan vi komme ind til ret dybe sår i sjælen og ofte leder det ind i en indre helbredelse - også af relationerne til andre mennesker, fordi dette menneske nu kender sit værd uafhængigt af menneskers domme. Naturligvis kan ikke alt ske i en enkel kort bøn på en helsemesse - men det kan blive indledningen til et forløb. Vi beder ofte om, at NN kan se Jesu ansigt i sit hjerte og se ind i hans øjne og finde bekræftelse, værdsættelse, opmærksomt nærvær og glæde over, at NN er, hvem NN er. I forbindelse med dyb smerte (ofte oplever forbederen at overvældes af smerte eller sorg, når smerte og sorg gemmer sig i konfidentens liv - også selvom NN ikke har talt om det; hos nogle forbedere er der tale om en kundskabens gave, der afslører NNs nød) beder vi om, at konfidenten må se Jesus med tornekrone i sit hjerte, se hans smerte og se sin egen smerte og sorg flyde ind i hans smerte, dernæst se ind i hans øjne og møde Guds kærlighed dér og erfare, hvordan kærligheden forløser smerten og sorgen i opstandelsens kraft. Heling af hjertet afsluttes med velsignelsen. "Guds fred, som overgår al forstand, bevare dit hjerte og dine tanker i Kristus Jesus, vor Herre!"

Helbredelse og skabningens genoprettelse

Når vi beder for den syge om helbredelse, beder vi om hele menighedens helbredelse. Det er Kristi legeme som lider, og det er hele Kristi legeme, som oplever det evige livs kraft gennem bønne for den syge og gennem de syges salvelse eller hvilken af kirkens ordninger, som formidler Guds nærvær til den, som lider. Men menneskets helbredelse er også en foregribelse af menneskeheden og skabningens helbredelse. Kristus er den genløste skabnings førstegrøde.

Mennesket er på én gang skabt som delagtig i skabens tilværelsesplaner (det fysiske, det psykiske og det åndelige plan) og skabt i Guds billede, så at skabningen i sin helhed ved mennesket kan finde ind i en ret relation til Gud. Mennesker er fysiske væsener, skabt som vi er ud af jordens materiale. Vi er besjælede væsener eller levende væsener som f.eks. dyrene. Og vi er åndelige væsener ligesom englene, og vi kender samvittighedens indre stemme, vi har fornuft og evnen til refleksion. At vi er skabt i Guds billede til at ligne Gud betyder, at vi er skabt med en åbenhed hen imod Gud og kun bliver os selv i mødet med Guds "du".

På denne måde er mennesket krop, sjæl og ånd og som sådan et mikrokosmos, der svarer til den jordiske skabnings større virkelighed. I mennesket bliver det tydeligt, at skabningens planer tjener hinanden, og at skabningen i sin mangfoldighed netop er et kosmos, en ordnet helhed. I menneskeheden genkender skabningen billedet af sin Skaber, og hver skabning ser sig selv i mennesket som en del af et fysisk-sjæleligt-åndeligt hele. Menneskets opgave er at være formidler mellem Gud og medskabningen og således udtrykke skabningens rette forhold til sin Skaber, som når f.eks. Davids salmer udtrykker den målløse skabnings tilbedelse af Gud.

Problemet er dog, at mennesket på grund af synden ikke opfylder sin opgave og er faldet ud af sin egen skabelsesbestemte orden. Vi ville ikke nøjes med at være mennesker; vi ville være Gud og vore egne herrer. Det bringer uorden i forholdet mellem krop, sjæl og ånd - og det bringer uorden i den jordiske skabnings virkelighed. Nogle gange betyder det, at vi isolerer, fremhæver eller dyrker en af siderne i vores fysisk-sjælelig-åndelige konstitution.

Når krop, sjæl og ånd falder fra hinanden og mennesket bliver et splittet menneske, lider skabningen. Og dog, siger Paulus, er der håb! Skabningen længes efter at se mennesket som Guds barn, længes efter Guds børns frie forhold til Gud, længes efter genoprettelsen af tilværelsens orden, den tjenende kærlighed. Dette håb er samlet i Menneskesønnen Jesus Kristus, Ordet, som blev kød!

I ham afslører Gud sit væsen:

- * den selvhengivende tjenende kærlighed, der sætter skabningen fri til at være skabning,
- * den kærlighed, som ser skabningens skabte sandhed, skønhed og godhed,
- * den kærlighed, som forener sig med den elskede og bliver ét kød med hende ved Ordets undfangelse i Maria, og som dermed forener sig med os i vort kød, så at Jesus bliver den første af en genoprettet menneskehed.

Det i Kristus Jesus forløste menneske tjener medskabningens forløsning, så at medskabningen genindsættes i den grundlæggende skabelsesorden præget af Guds tjenende kærlighed, at enhver skabning er til for hinanden og helheden. Det er denne virkelighed, som sakramenterne og ikke mindst nadveren udtrykker, og det er derfor, at sakramenterne formidler frelse: syndernes forladelse, udfrielse, helbredelse og evigt liv.

Skuffede forventninger og tro.

Fokus i den helbredende tjeneste er Jesu Kristi nærvær, og forbederens væsentligste indsats er netop bøn; dette forhold fritager både den lidende og forbederen for at skulle præstere en udfrielse eller helbredelse. Den hjælpsøgende ophører gennem bønningen med at lade lidelsen definere hans eller hendes liv og stirrer sig ikke længere blind på lidelsen, men ser Jesus.

En del kristne viger tilbage for at bede for syge eller hjælpe dæmoniserede til udfrielse. De spørger om der ikke er fare for at komme til at gøre den hjælpsøgende mere skade end gavn, f.eks. skabe falske forhåbninger, eller forværre en psykisk lidelse eller måske endog forårsage den. Andre ser en fare for en åndeliggørelse af personlige problemer, som fjerner den enkeltes ansvar for sin egen situation. Atter andre mener, at for megen fokus på onde ånder skaber frygt. Der skal tages højde for alt dette i mødet med den enkelte hjælpsøgende.

Forbønssituationen er en af de sammenhæng, hvor spændingen mellem tro og vantro udløses, sådan som vi også ser den beskrevet i beretningen om drengen med den urene ånd (Mark. 9,14-29). Det berettes, at en mand er kommet med sin syge søn til Jesu disciple for at de skal uddrive den onde ånd. Disciplenes forsøg på at uddrive den onde ånd havde været forgæves. Det var umuligt! Men så kommer Jesus, og manden fortæller ham om situationen, og Jesus siger: "Alt er muligt for den, som tror!". Da kommer drengens far med udbruddet: "Jeg tror, hjælp min vantro!" Hvordan skulle han dog tro det umulige, og dog - kun hvis det umulige er muligt, kan hans søn få hjælp. Hans udbrud var en bekendelse af afmagten overfor det umulige og af afhængigheden af Jesus. I denne ærlige tillid til Jesus var der tro nok til, at Jesus kunne befale ånden forlade drengen. Således brød Guds rige igennem til sejr i troens henvendelse til Jesus om det umulige og i kamp med vantroens stirren sig blind på situationens uløselighed, det, som binder, tynger og skjuler Guds velvilje og omsorg for os.

Ole Skjerbæk Madsen er født i 1947 og gift med Dorte; sammen har de tre voksne døtre. OSM har været sognepræst, 6 år i Vigerslev Sogn og 18 år i Bethlehems Sogn, Københavns Stift. Januar 2000 blev han ansat som missionspræst i Areopagos. OSM tog i 1995 initiativet til I Mesterens Lys (IML) og er i halvdelen af sit arbejde som missionspræst udlånt til IML. OSM er fortsat knyttet til Bethlehemskirken. Hjemmeside: www.imesterenslys.dk. Kontakt: Areopagos, Peter Bangsvej 1D, 2000 Frederiksberg; tlf.: 3838 4916; e-mail: iml@areopagos.dk.